

да немога нито да кажа: умирамъ, нъ той остава. И слѣдъ мене име то ми ште бѣде оскърбление за тебе, отечество! . . . (*Плаче и слѣдъ малко почивка*). Кажете ми. Знаете ли нѣшто за Балкански? . . . Загина най-хубавий синъ на България . . . Загина . . .

Марковъ.

Дѣло то му е спасено!

Найденъ.

Нека споменътъ му бѣде всякога съ васъ и да ви дава проникателностъ въ съвѣтити, твърдостъ въ рѣшения та, мъжество въ борбата, неустрашимостъ въ нештатия та . . . Добродѣтели ти му да оживѣятъ въ всякиго отъ васъ . . . Отмъстете го, като довършите дѣло то, което могъщитъ му дѣхъ приготви . . . Той даде на народътъ самосъзнание, надѣжда и вѣра . . . Вий . . . вий дайте му свобода!

(*Крумовъ, Недѣлковичъ и Марковъ коленичатъ около одърътъ при послѣдни ти думи на Найдена*).

Найденъ, (*слѣдъ продължителна почивка*).

Иде ли? . . . Кръгътъ на животътъ се стеснява около мене. Ангелътъ на смъртъта се приближава . . . Готовъ съмъ, о Господи. Ръцѣтъ си . . . ръцѣтъ си . . . (*Като хващатъ ръцѣтъ на Крумова, Недѣлковича и Маркова*). Славна смъртъ да възнагради любовъта ви къмъ отечеството . . . Свобода та да прибере послѣдний ви дѣхъ . . . Народъ свободенъ и честитъ да притече на смъртний ви одъръ . . . (*Слѣдъ малко почивка*). Сине мой, сине мой! . . . Зашто не идешъ! . . . Твоята кръвъ пролѣха тѣ . . . Твое то име обезчести-ха тѣ . . . Твоята кръвъ, твое то име искать отмъщение. (*Слѣдъ малко почивка — замаяно*). Народътъ се дига, народътъ се бори . . . охъ! . . . той пирува съ убийци ти на башта си! . . . Сине! . . . милость! . . . не ме убивай! . . . (*Слѣдъ продължителна почивка*). Отечество, бѣди по честито отъ башта та! . . . Животътъ угасва . . . Кажете му . . . че оставамъ на отечеството да го прости . . . (*Слѣдъ*